

„Tehwijās“ feletons.

Nr. 13.

Trešchdeen, 26. martā.

1903.

Mahtes.

Romāns no Augusta Schmīdta. Latwiski no

I.

Ellas beedrenei atwerot walā logu flehguš, no dšidri šilajām debesīm patlaban pirmee šaules stari sposschi eespihbeja Eberša wafarnizas gulamā istabā, Starnbergas ešermalā pee Tuzingas. Bija til jauta deena ataufuse, kašdas wehlos rubenos tikai retumis atgabas, bet tad ari toteesu wairaf širdis eepreezina, it kā sneegdamas atlihdšinajumu par peedsihwoto un gaidamo apmahkufchos laiku. Dširbedama preezigo issauzeenu: „Tatschu reis atkal jauks laiks!“ Ella fameegojufēs eeplehtha azis, bet tad ari tuhlin isleħza no gultas un, kašda bižuse, peestrehja pee balkona durwin un tās atrahwa walā.

„Debeschfīgs laiks!“ wina issauzās, „zil krašchni esars šwihlojas; — Tilda, šchodeeu mums wajaga dotees ahrā!“

„Bet no Deewa pufes, nestahwi jel pee walejām durwin!“ beedrene winu apšauza, „apdomā, ja nu tewi kašds tagad eeraudšitu, un wehl jau ari tikai ischētras nebelas pagahjufchas, kopš tu —“

„Blehnas!“ Ella atbilbeja un smeedamās greefās atpaķaf, „kas tur nu neeks buhtu! Kas tad mani tagad redš manā paplahnajā uswalkā?“ pee tam wina ar labpatifschānu fewi apluhloja. „Ja daudš, kašds weentahrfchš lauženeeks, jo žits wehl neweens nebuhs ap šcho laiku peezeħlees; un nesin wis, waj taħds jemes-ruhkis, eerabis ko brangu, nobreedufchu redšet, nojchēlotu, mani pamanijs. — Un uš to otro leetu siħmejotees, ešmu wehl daudš wairaf ko isčurejuse, un tomeħr waj mehš neefam wehl deefgan škaišta, lai wajadšibas briħdi uš fewi weħrstu žitu usmanibu?“

Winai pateescham bij taišniba, šchim preeku un baudijumu beħrnam. Meešas formas, žil taħlu tās sem baltā uswalka bij manamas, bija til baitas, ka wareja waj prahtus apšturbinat; bet žil wina ahreji bija škaišta un pilniga, til atkal eelšcheji winai truhka iħstā daikuma. Beħrns buħdama wina nebija baudijuse kreetnu audšinafchānu, jau kā nepeeaugufchāi meitenei winai wajadseja zeest truhčumu, un wehlatu ar aplahrtzetotajeem teatra mahšfeneekeem kliščot pa pašauli winai truhka tikumigā kreetnuma, kas tikai škaištumu padara par iħsti škaištu, tā ka buhtu gruhti noteikt, kad un waj pawifam winas muħšchā bij bijis tas laikmets, kad wina dšihwojuse iħsto jaunawas dšihwi. Bet toteesu winai bija sinama ismana, ahreji uš fewi greešt weħribu, un ta bija ihpašchiba, turai daudšreis wajadseja ispilbit to pašču, ko ildeenischfīgais žilweks paradis

apfihmet par tikumibu. Schehl, ka wina drufku par wehlu nahja pee pah-leezibas, zil schahda ismana wjadfiga, — ta wina nodomaja pee sewis, kad bija jau diwdesmit diwi gadus weza — jo zitadi winai nemas nebuhtu wjadfigs ismest sawus tihklus, lai tanis sawaldsinatu jauno nepeebfihwojuscho un kaisligo glesnotaju Pauli Eberfu, un wina buhtu wehl isdewigala brihbi faneegufe sawu mehrki, tas ir, buhtu dabujufe bagatu wihru.

Ismeftajos tihklos nu bij eestrehjis tikko diwdesmit gadus wezais Pauls Eberfs, kreetnas un godigas, bet wifai kaisligas dabas jauneklis, kursch ne labprahnt to zeeta, ka wina tikumibas finâ stingra mahte wehl aifween winu tureja sawa aifgahdneeziba. Winsch bij pilnigi ka apstulbis no Ellas skaituma, un jo wairat wina isfikas, it ka gribetu no wina iswairitees, jo wairat winam frds eeleefmojas, un wina it gudri prata leesmas usturet pilna spehka, kamehr winsch beidsot schkita efam sawu swehtako peenahkumu, pasaules preekschâ to par labu greest, ko wina mihlestiba bija pee Ellas domatâs tikumibas noseegufes.

Ellâ gawileja aif uswaras. Tikai wifas schis leetas atrifnaschands, ta fakot, wifa fapnotâs pils usbuhwe winai bija pardauds garlaiziga, — bet nahkotnei wjadseja winai wifu to diwkahrtigi atlidhsinat. Ar nepazetibu wina ilgojâs pehz ta brihscha, kad waretu teikt: „Sawu mehrki esmu faneegufe, nu tik war jata dsihwe fahktees.“

Kapehz wina taifni Pauli bija isfraudfijufe par sawu upuri, lai gan tas bij diwi gadus jaunaks, nekâ wina pate? It weentahrtichi tapehz, ka leelala dala no teem, kas ap winu lastojâs, bija jau apsewojuschees, kamehr attal tee winas zeenitaji, kas wehl no laulibas juhga bij swabadi, pa leelalai balai mihleja, taurineem lihdsigi, libinatees ap pukem, bet fargajâs pee tam pawifam palikt; tahlaku ari tapehz, ka Pauls Eberfs, mihlestiba ka fadedses, bija it smuks sehns, kursch galu galâ winai paschai labat patika, nekâ wina to bija domajufe, bet it sewifchli tapehz, ka winsch wareja isdot labi pulka naudas, weenalga waj nu to pats nopelnija, waj ari to dabuja no mahtes, kurai bija weenigais dehls, — ta tad ari turpmakais manteneeks.

Wina bija it labi pamanijufe, zil koti jaunajam glesnotajam patika winas skaitums, ka winsch it wifu ismehginaja, lai tik waretu winai tuwotees. Ta tad atturotees un iswairitees no wina, wjadseja wina mihlestibai wehl leelala mehrâ eekwehlotees, kamehr wina ta eegrossija, ka winsch daschlahrt it ka newilus waj aif listena ihpascha nolehnuma dabuja ar winu fatiktees; un kad winsch beidsot winai atflahja sawu mihlestibu, teikdams, ka bes winas newarot dsihwot, tad winas luhpas tik wairigi un kaunigi fneedsjâs butschinai preti, it ka tâs wehl neweens pats wihreetis nebuhtu aistizis, — bet tas notika tilai tad, kad winsch winai bij noswehrejees, weenigi winu un neweenu zitu prezet.

Bet Ellâ gribeja wehl wairat nodroschinatees, baididamâs no wina mahtes, kura gada laika, kamehr winsch wehl nebij faneedfifis pilngadibu, wareja isjaukt wifus schos nodomus. Ellâ jau sen bija labi nomanijufe, ka winsch ir

šeewina, kura uš rokam neša ņmalkos autinos eetihū behrninu. Ta neweikli palozijās ņazidama: „Labrihtin, zeenmahtin.“

Ēlla it jautri paņkatijās uš ņawu beedreni: „Paluht, es ta eņmu,“ wina klusam iņņuhtsteja un tad diktā balņi ņazija: „Ko tad nu laba gribat, Anzingereen? Un par ko juhs behrnu neņat ņhe uš augņņu?“

„Gribeju to zeenmahtinai parahdit.“

„Ah, parahdit gribejat; tas jau gan loti ņmuņi, bet tā ņa patlaban gribam iņeel, tad mums pawiņam maņ laika.“

„Man tā ween leetas, ņa maņā naw weņela,“ ņeewina kā atwainodamās ņazija, „nakti neguleja, raudaja weenā raudaņņanā, un wiņu, ko eeħb, atkal iņwemj —“

„Ja, ko tad es lai tur daru?“ Ēlla iņņauzās un aiņgreesās prom. „Ēeelat atņoukt ahrņtu, tas ņinās labat, ņas darams.“

Anzingereene kā eefkaituņēs atbildeja: „Domaju gan, ņa behrns iņweenam wairat ruħp, neņā zitas leetas, — ņinams, ņa peħz ahrņta aiņņuhtiju, ko juhs gan zitu domajat!“

Tilba kā atgaħbinadama paņkatijās uš Ēllu un ta tuwojās behrnam un pirņtu peelika pee waidņina. „Nababņite!“ wina juhtigā balņi ņazija, „tu tatņņu neņaħņņi man ņaņlimt? Anzingereen, gaħdajat par to, ņa wiņs teel darits, ņas tiņ wajaħņigs.“

Pamoduņēs, maņā ņaħta raudat, un mahte mudigi atwirņijās noņt, auņis turedama zeeti. „Kā wina nejauki bņauj!“ wina iņņauzās; „miħto Anzingereen, lai jel behrns paleel apaņņņā, kameħr ir ņlims, weħl eņmu pardaubj no ņli-mibas nowaħrguņe, — newaru paņeeņt!“

Anzingereene tā ņawadi paņkatijās uš winu. „Prahņtigaki jau gan tā buħs,“ wina ņazija maņo ņpeesdamā pee kruħtim. Tad neko wairat neteiħdamā gaħja aħrā.

„Ēeetas, ņħoreiņ tu iħņti nemahzeji iņweņt ņawu lomu,“ Tilba ņazija domigi galwu groņidama.

Ēlla ņaiħguņe ņkatijās prom. „Waj ņini, man ņħi loma been paħat beenai paleel nepatiħkamaka,“ wina ņazija; „ir laiņs reiņ wiņam galu darit. — Waj nu reiņ buħņi gatawa? Deeņin, waj wairs laiķā nonaħņņim kuģiņņu peeņtaħnē.“

Tad abas mudigeem ņoħeem dewās prom no wafarnizās.

II.

Winas tiņai pa daħai paguwa pa eņaru apbrauht tuwaħo apħaħrtni, greesās atpaħat uš ņelbaņingu, kur paħda puņbeenu un ņaņapa jautrus ņaħumneekus, to ņtarpā kaħdu Ēllas teatra koleģi, kurņħ newareja beigt briħnetees, winu ņħe atraņdamas, tapeħz ņa bij domajis, ņa wina uņturotees aħrņemēs. Wakařā paħraħņuņħas mahjās, abas damas briħnodamās eeraudņija, ņa ņalona logi bija gaiņħi un, mudigi apweizajuņħās, no iņtabas meitas dabuja ņinat, ņa kaħda

paweziga kundse atbrautuse, kura pafautuse pee fewis Anzingereeni un nu wisu laiku ar to farunajotees. Neko labu neparedsedamas abas kahpa pa trepem us augšču, kur atrada kahdu smalki gehrbušchos kundsi, kura us wiku nedroščo apfweizinajumu atbildeja gan peeklahjigi, bet augšprahjigi palozidama galwu un tad ne wisai laipni sahla luhkotees us Ellu.

Bet Ella, kà jau daschdeen isweiziga aktrise, prata flehpt eekšchjās bailes un raubstija, zif eespehjams, islabot azumirkla stahwokli; jo to wina bija it labi noslahrtuse, ka schai kundsei, kura winas salonā tif drošči isturejās, wadjadseja buht Paula mahte. „Nisbilbineet,“ wina pasteidsjās fazit, „eekams usdroščinos wajzat, ko man gods kà weeschnu apfweizinat, man wispirms ispiildams kahds zits swehtaks peenahkums. Pirmitt, kad man wadjadseja no mahjam iseet, masā bija drusku tahda fashimuse; — Anzingereen, kà tad nu mihtajam zibulischam klahjas? Kur wina ir? Juhs tatschu nebuhsat wiku weenu paschu pametuschi? Tas jau nebuhtu nemaj peedodams!“

Bezīgā kundse nepazeetigi pakustejās, plezus paraustidama. Tad eewaizajās tahdā balši, ka skaidri bija dsirdama besgaliga nizinashana: „No par naudu peenemtas emmas juhs prasat wairat, lai ta ruhpejas par juhsu behrnu, nekā juhs to paschi barat?“

Ella sahla luhpas loschlat; wina manija, ka spehruse neweiklu soli. „Ar kahdu teesibu —“ wina stostijās.

„Esmu kahda Paula Eberša mahte, ta pascha Paula Eberša, ko juhs labat pasihstat, nekā mani,“ atbilde skarbi skaneja.

„Mana mihtā Paula mahte!“ Ella issauzās, islikdamās esam preezigi pahrssteigta; „kas par laimi! Zif baudsreis es jau ilgojos pehz ta brihscha, kad waretu wina mihtai mahte parahdit sawu behrna zeenischanu!“ Us zeta nomesdamās wina raubstija satwert Eberša kundses roku, gribedama to noskuhpsit.

Bet ta nizinoschi pakustedamās roku atrahwa atpaka. „Nepuhlatees nemas,“ wina dscheligā balši fazija; „neesmu tapehz atbrautuse schurp, lai juhs man israhditu teatri.“

Ella, aif dusmam bahla, patlaban gribeja peetruhktees augščā, bet tad ahtri apdomajās zitabi. Jau pazelto zeli atkal nolaidama us semi wina rokas aiskla gihmin preeščā un sahka sahpigā balši runat: „Teatri rahdit, es —? Ai, kà juhs tad aplam domajat par mani! Bet — juhs esat wina mahte — es tikai nabaga radijums, kas juhsu behla pawests, gahsts negodā, — lai Deems jums peedod par juhsu neschehligajeem wahrdeem!“

Skaislā leekule pate manija, ka winat schis skats bij waren isbewees un wina ar to us skatuwes buhtu eeguwufe leelisku peekrischānu.

Bet Paula mahte Tilbai un Anzingereenei kà pawehledama pameta ar roku, rahbidama us durwim; tad wina meerigi apsehds un dsestri atbildeja: „Tā; nu esam weenas paschas, esat tif laipni un atlahrtajat wehl schos wahrbus, Ugerša jaunkundj.“

Ella uffchahwàs kahjup. Gihmis isflatijàs kà seme un azis aif neiffakamàm nobailem palika kà eeplehstas, fkatotees uf wezigo kundsi, kura zeeti uf wina luhkodamàs runaja tahlat: „Rahbas, fahkam pamafitem weena otru fapraft. Apfehfhatees, es jums kauju tikdauf laita, atguhtees.“

Kà apmulufufe Ella darija, ko winai lita; azu preefhchà wifs greejàs rinki, kamehr luhpas stotijàs: „Ko juhs gribat ar fcho wahrdu, tas —“

„Tas bij juhsu tehwa wahrds, kà juhs labi finat. Juhfu tehws bij ormanis Hamburgà — kà to efmu dabujufe finat no kruslamàs grahmatas. Ka juhs wehlat fauzatees par Gabrieli Allegri, par to jums newaru nefa pahrmest, — alteereem jau ta glufchi parafita leeta, few ifraudfit tahbus wahrbus, kas labi leelifti fkan. Paulam, finams, no tam nebij ne jaufmas!“

„Ellai fahla tà kà druftu zeriba atauf, kà wehl wifs neefot faubets. „Un tomehr juhs warat tik zeetfirdigi ifturetees pret wina lihgwawu?“ wina ufbrofchinajàs teift.

„Lihgwawu? Juhf Paula lihgwawu?“ nu wezigà kundfe iffauzàs, ifrahbidama reebumu. „Ne muhfham ne! Ja Pauls, few ifraudfijis kaut ari wisprastako kalponi, man to westu klahf par fawu lihgwawu, es, kaut ari fawàs jaukafàs zeribàs wihlufès, tomehr newaretu pret wina luhgumu apzeetinat fawu firdi, newaretu wina par to lahbet, kà winsch fawà goda prahtà rauga to greeft par labu, ko pee nabaga meitenes nofeebfees, to aif mihlestibas daridams nelaimigu; bet fihmejotees uf jums, tahdu netikumigu beffirdi — ne muhfham ne!“

Tikko fchee wahrdi bija ifrunati, kad Ella, kurai aif leelàm duftmam gihmis bij tà parwehrtrees, kà newareja ne pafiht, tihgeram lihdfigi peelehja pee Paula mahtes un laifkam gan ari tai buhtu ar darbeem ufbrukufe, ja ta nebuhtu peezehluftès no fehbelka, tik stingri un pawehlofchi to ufuhkodama, kà Ellai fahfchnaugtàs duhres negribot nofchluka gar fahneem uf leju. „Pafargatees!“ wina tikai fchahaja, zaur fobeem runadama, „kas ta par nefirbetu apwainofchanu!“

„Mifween jo projam zeefchi fkatidamàs Eberfa kundfe lehnam fazija: „Grasfatees tikai wehl reifi tà, un es juhs wairs neschelofchu, weenalga, kad ari juhs efat Paula behrna mahte; tas ir, ja winsch pateefham ir ta behrna tehws.“

„Winsch tas ir, tik teefham, kà juhs efat wina mahte,“ Ella nopeetni fazija atwirfidamàs nost, un fchee wahrdi nepalika glufchi bef eefpaيدا, jo Eberfa kundfe atbildeja: „Negribu par to fchaubitees, jo tàs wehstis, kuras efmu fawahlufe par jums, kopfch juhs fche ufsturatees, man nedob eemeflu, fchaubitees. Bet ar to wehl nawa ifbfehsta juhsu pagahntne, par kuru ari efmu eewahlufe wajasdfigàs finas un uf kuzàm pamatodamàs leetoju wahrbus, kuras juhs patlaban dfirdejat.“

„Peerahdijumus, peerahdijumus!“ Ella kà ar aiffchnaugtu rifkli dwefa.

„Dabusat,“ Paula mahte meerigi fazija, no galbina panembama wairaf papirus. „Te juhsu kruslamà fihme, tahlatu polizijas apleezinajums, kà juhs

wajadseja peezpadfmit gabus wezu meiteni nobot labojamâ eestahdê, bet juhs ismukat, peepefchi nosusdama ar kahdu apfahrtflejotaju wirwju danzotaju un mahkflas jahjeju trupu. Parisê juhs ufstahjatees ar fawu ihsto wahrdu, kâ tas redsams no uf Hamburgu laista peeprafijuma. Frankonija zirks Parisê juhs padfina, kadehl, to gan juhs pate wislabaf sinat; pehz tam juhs glesnotajeem stahwejat par muduli un — bet juhs jau paschi sinat, kahds juhsu muhschs pehz tam bijis —“

Iffamifuma issauzeens pahtrauza runataju, kura tilai weenumehr runaja tahlat: „Drihs juhs Parisê wairs newarejat palift, juhs dewatees kahdam iſweizigam blehdim lihdsi uf Bihni un tur gruhdat postâ wairaf jaunellus, kas peedereja godajamâm gimenem. Ari sêhe waldbibas eestahdes jums lika schlehrschtus zetâ, tâ ka juhs bijat peespeesti fawu ihsto wahrdu Algerfs pahrgrofit par Allegri —“

„Naw taisniba, mans wahrds naw nekad bijis Algerfs,“ Ella brofchi eerunajâs widû.

„Tad juhsu pase naw ihsta, tani stahw gaischi rakstis: Gabriele Algerfs is Hamburgas, faukta Allegri, subrete un schansonetu dseedataja. Juhs gan atkautaf, ka schim waldbibas eestahschu rakstam wairaf tizu, nekâ jums.“

Ella stihwi noluhjojâs uf semi, bet isslehjuşes ahtri runaja: „Juhs warat domat un fazit, kas jums tihfas — bet ko juhs man warat pahrmest, sihmejotees uf to laiku, kamehr usturejos Minchenê, kur ar Pauli eepafinos?“

„Tas jau ari teef jums par labu peerehkinats,“ Eberfa kundse meerigâ garâ atbilbeja. „Juhs gan pate wislabaf sinafat, kahdi eemefli juhs peespeeda Minchenê atturigi un godigi dsihwot. Tikai tahdejadi jau jums bija eefpehjams walbsinat manu behlu, kas gan bij stingri aubfnats, bet kuzam bija iswirtiga daba. Bet tikdauf gan waru apgalwot, ka newis juhs bijat ta pawestâ, bet win sch tika no jums pawests, jo juhs, winu noturedami par bagatu, gribejat winu pee fewis faistit. Jums tad wehl nebij wis sinams, ka winam pascham deefgan maf fawas mantas un ka win sch pilnigi no manis atkarigs. Wina glesneeziba lihdsi schim tikai matfajuse labu naudu, bet pelnit wehl nawa nopelnijuse dauf.“

„Tas tatschu newar buht!“ Ella issauzâs un nobaidijufes eeplehtha azis.

„Ja wehlatees, wina aisbilbnis warêş jums to apleezinat; pawajajat tikai winam.“

Sêhe wahrdi, kas labu teefu kâ issmeeklis skaneja, Ellu leelifti fatreeza. Winai sahla pahr luhpam pluhst pahrmetumi, gaudu un lahstu wahrbi, tahdeem isteikumeem jauzotees, kahdi tikai zilweku wissemakajâş aprindâş dsirdami. Bet wisu to laiku, kamehr Paula mahte nosfatijâş uf sêho neprahtigo ahleschanos, winas pelekâş azis ne brichtinu nesaudeja fawu dsestro rahmumu, kamehr Ella beidsot kâ saguruse mitejâş gahnitees.

„Waj nu reis istrakojatees?“ Eberfa kundse eewajajâş, kad Ella sahla

stipri raustiđamàs raudat. „Waj nu warès ar jums runat lahdu prahtigu wahrđianu?“

„Ro — juhs wehl gribat?“ Ella raudadama fazija un duřmigi pařtatijàs uř Paula mahti.

„Ro juhs eřat nobomajuřđi ar to behrnu eefahť?“

Ella nejauki eefmeħjàs. „Es? — it neka!“ wina iřfauzàs. „Waj juhs gan domajat, řa es ar to breħđi nobarbořđos?“

Bet nu Eberřa kundsei duřmas pařrnehma řirdi. „Rekreetnà bahba!“ wina iřfauzàs, „nu tiř war redřet, lahda tu eř! Šuns un meřđa řweħrs jau gaħdà par řaweem behrneem, un tu wari tà runat?“

„Dh,“ Ella ruħgti řobodamàs řmeħjàs, „jums gan wajađřeja ar řaweem pařrmetumeem wiřpirms eefahť pee juřřu řmalljuřtigà beħlina! Tas it meerigi wareja řetot prom pařaulè, atřahđams mahti un behrnu. Waj tas warbuht labaki darits?“

„Tas notika tapeħž, řa es, winam atđarijuře azis, řolijos par jums abeem gaħdat, bet winam wajađřeja atřal man nořolitees, řa nekad nemehginàs juhs atřal rebřet.“

„Un řa tad juhs gribat to eefahť?“ Ella peepesđi eewaizajàs, řinlahrigi řřatidamàs uř Paula mahti.

„Uřřlauřatees. — Wiřpirms jums wajaga no Paula pawiřam atřazitees un wajaga doto wahrđu winam dot atřakaf —“

„Ah, řiř juhs gudra!“ Ella řobořàs. „Domaju, řa juhs man řeřřat preeřřđà lahđus peedahwajumus, bet to weetà juhs greesđatees pee manis ar prařjumeem, lahđus es it nebuht negribu pilbit. Seekàs, it řa juhs řawam beħlam un wina dotam řolijumam tomehř negribetu iřřti tiřet, un jums gan buhs taiřniba, tà darot. Wiřřđi mani miħlejis un řatrà řinà miħl ari wehl tagad —“

„Wiřřđi juhs miħlejis, ja; bet řopřđi winam řinama juřřu pagahťne, wiřřđi juhs tagad tiřpat leelà meħrà nizina, řa řenaf juhs miħleja.“

Ella tà řa řatruhřàs, bet tad atřal mudigi řawalđijàs. „Kad ari tas tà buhtu, ja řđis pařřpiħletais řeħns ari tà riħřotos, es tomehř pałiřtu pee tam, řo wiřřđi řolijees. Es raudsiřđu teefas řetà tiřt pee řawam teefibam.“

„Barat to pameħginat,“ Eberřa kundře đřetri řazija, „bet par laimi ne- řřiħwojam wiř Angliřà waj Amerikà, un juhs pawiřam to aiřmiřřtat, řa wiřřđi řa nepilngabiřs no řawa aiřbildna atřariřs, tapat řa tam ari pařđam nawa nekahđas mantas un tapeħž gan deeřgan eemeřla no tam baiditees, řa es wimu neiřřleħđřu no mantořđanas teefibam.“

„Beidřamais eemeřls buhtu řaprotams,“ Ella briħťinu pařřdomajuře weegł- prahtigi řmeedamàs atřilđeja. „Kas tad wehl taħřat?“

„Es juhs atřwabiňasđu no beħrna audřinařđanas řaiřem.“

„Domajams gan!“ nebabistā mah̄te n̄irgadamās fazija, „bet lamehr behrns d̄sihws, man ir finamas teešības, no kurām neatfazišchos.“

„Bet ja nu behrns nomirst, — un winsch tatschu ir flims, tā juhs to sineet, — ko tad?“

Rehsedama, ka ari schini sinā ir pahrwaretā, Ella nepazeetigi issauzās: „Nu labi, ja es ari schini sinā padotos, kahbas buhtu tās šelas?“

„Tad jums atdoshchu scho wekfeli, kas israkstits us mana bankeera wahrda Minchenē. Lasat to!“

Ella ahtri palehra pašneegto papiru un lašija, pahrsteigti issaukdamās: „5000 gulšchi, maksajami biwi deenas pehz wekfela usrahbišchanas,“ wina purpinaja; „waj ta juh̄su nopeetniba?“

Bezīgā kundse tit augstprah̄tigi un ar nizināschanu paštatijās us wianu, ka wina apjukuse noduhra azis. „Tulščām rolam jums nebuhs no šchejeenes jadobas prom, bet jums wajaga jau schodeen atstah̄t scho pajumti, ko juhs pate it labi šapratifat, tapehz ka es gribu šche pahrgulet par nakti. Juh̄s warat leetot manus ratus preešč̄h̄ aishetoshchanas. Bet wispirms jums wajaga, diweem leezineek̄eem, Anzingereenei un tās wihrām klah̄tefot, parāst̄it muh̄su šawstarpejas weenoschanās rakstu, ko jau liku isgatawot, tapehz ka biju drošča, juhs nepretofatees.“

„Šit juhs apdomiga!“ Ella šobgaligi smejhās, „waj tad to newar tuhlin pabarit?“

„Sinams, ka war!“

Pašpeeschot šwanianu, pašauza abus wajadšigos leezineek̄us, un drihs̄ bija notah̄rtotas wišas wajadšigās formalitates.

Ellas weeglprah̄tibai nenah̄zās gruhti aprast ar šcheem tit peepesch̄i nah̄: kufšcheem pahrgrosijumeem. Wina ar leelisku škubu lika, lai winas un Tildas brahnas šaleekot zeta šomās, un kad Tilda greešās pee winas šinkah̄rigi apwajadamās, wina tīkai nepazeetigi atbilbeja: „Wehlatu runāšim; škubinašmees tīkai, ka drihs̄šal teekam projam! Man jau nizin apnikuse wiša šchi beidsamā gada loma, — šah̄lšim atkal zitadi d̄sihwot, man leekas, ka tā godīgi d̄sihwojot naw nelah̄das ištās laimes; lai welns wīnu parauj lih̄šj ar wišu winas godigumu!“

Kad wina un Tilda jau patlaban taišjās kah̄pt ratos, Anzingereene eewajazjās, waj winas warbuht weh̄lreis neweh̄letos maso redset.

„Lai paleet,“ Ella atbilbeja; „waj tad wina weh̄l d̄sihwa?“

Winas aishbrauza.

Stundas zeturk̄ni weh̄lā eeraugam Anzingereeni lih̄šj ar wihrū salonā, kur Eberša kundse, redsedama, ka winai ar behrnu us rolam gruhti nostah̄wet, laipni usaižinaja, apseh̄stees. „Es juhs ataižinaju šchurp,“ Eberša kundse fazija, „griedama jums zelt preešč̄h̄ kah̄du preešč̄h̄likumu, kas jums palih̄dšās iskultees ah̄rā no juh̄su tagadejeem pagrūhteem apstah̄k̄teem. Parah̄du praštaji jums

mahjotees wirfû, atpraßdami jums uf mahjam aisdoto naudu. Waj nama taißniba?"

„Deemfchehl, ja,“ Anzingereenes wihrs behdigi atbilbeja. „Jau nolifte terminfch, kura uhtrupej janoteef. Nerafcha un lifftas ar lopineem muhs tif tahlu webufchas, ka newarejam wairs ne prozentus famakfat. Mums jaatstahi mahjas, un ta tab manai feewai ari wajadses mest pee malas fawu emmas amatu, to wina pehz muhsu behrnika mirfchanas unehmäs, tur to majo fih-dibama. Ir gan fchehl, bet newar neka darit.“

Eberfa kundse tikai pafmihneja uflaußdamäs. Atkal wina pafneedsas lihbj galbinam, panehma kahdu papiru un, to atplehtufe, nolika few preekfchä. „Juhß efat tahdi braschi lautini,“ wina fazija, „juhß pelnat labaku dßihwi. Waj juhß apnemtos fcho behrnu peenemt par faweju, to usaudfinat un nelad neispaußt, kas wina ihstee wezaki? Es jums par to ifgahdatu, ka juhfu mahju parahdi teef famakfati. Zif man finams, tab tas buhtu panahkums ar 5000 gulßeem, pee kam jums wehl pafcheem atliktos kahda funmina. Waj efat ar to meerä?“

Anzingereene ar wihru bija preezigi pahrfteigti. Tahda nezereta laime! „Paldees Deewam,“ Anzingereene iffauzäs, ar afaru pilndam azim, „majä nu atkal fpirgtaka, nekä bij fchodeen no rihta! Es jau wihu glabafchu lä fawu azu fihlitti, es jums to apfwehru, zeenmahtin. Bet waj tif tas naw jauß fapnis ween?“

„Iflafat fcho papiru un parakftat fawu wahrdu, — fche buhs ta nauda,“ wezigä kundse fazija, no zela fominas ifnaembama naudu.

Laimigee lautini trihzedami fanehma naudu un Eberfa kundse apmeerinati fmihnedama tos atlaida, gribedama no wihu pateizibam atratitees.

Weena pate palifufe, wina ar labo roku lehnem few brauzija gihmi; roka palika brihtinu lä uf azim uflifta. „Tas nu buhtu kahrtibä,“ wina no-dubinaja pee fewis, „finu, ka efnu pareifi rihtojufes. Bet fo gan Pauls fazija pahra mehnefchus agraf aifjelodams? „Mahte, tew taißniba, bet man firdi tagad buhs druhms tuffchums.“ Wiafch mani aiftahjis weenu pafchu, ari ap manim ir druhms tuffchums, un tomehr efnu rihtojufes pareifi!“

III.

Desmits gadi pagahjufchi kopsch fcheem notikumeem, par kureem nupat laßjam, un fchini laifmetä daubj kas pahrgroßjees zitadi.

No Minchenes peenahkufchais dßelfszela brauzeens atweda uf Starnbergu daubj zelneeku. Leelafä bala no teem fteibfäs uf twaifoni, kura plankas trihzeja, mafchinam strahdajot, uhdenim un ugunij zihnotees fawä ftarpä, kurus zilweka gubrais prahts fawalßfinajis, to fpehku ifleetodams faweem noluhßeem. Uß kuga wirjus jau atradäs labs bars laufchu, kas tur bija fapulzejufchees, eekam dßelfszela wilzeens peenahja.

Diwi fungi stahweja atppeeduschees un zigaru pihpobami noflatijàs, lahdi jauni brauzeji peenahza klahi. Weens no teem, pamasa auguma, schirgtàm azim, gan laikam bija glesnotajs, jo winsch nahzejus til sichi apluhkoja, tà to weentahrschi sinkahrigais zilweks nemehds darit. Bet likàs, ta winsch it nebuht nebij apmeerinats, jo atbilbedams us drauga peesihmi tikai schihbis pakratija galwu. „Es jau tuhlin sinaju, ta sche to neatradischi, to melleju, ihstus lauzeneeku tihpus swehtdeenas drahnàs. Te war eeraudsit tikai salona gihmjus, ahstus un atwakinatus eerehdnæs, bet newis lauzeneekus, wismasak tahbus ne, kahbus es waretu leetot par paraugeem fawai glesnai.“

„Efi it meerigs, rau, tur fehd mas lauku meitens, warbuht tas tew noberes; tà leekas, ir it glihts skus.“

Rifelheims mudigi ustupinaja pensneju us beguna, bet brihtinu apluhkojis fazija: „Glihts, loti glihts, bet par daudj jauns. Tas jau ari naw nemas ihstis lauzeneeku tihps! Meitens jau wairak lihdsinas pahrgehrbtai pilsehtneezei, nekà kahbai ihstai lauzeneezei. Apluhko tikai labi tahbus Defregera sismetus lauku skus, apalus, rungigus, spehzigus augumus, tahdu man wajaga.“

„Rà man leekas,“ Oberndorfers fazija, „tur ta masà ari ziteem patihl, jo rau, tur tas kungs pee trepem winu wisai usmanigi apluhko. Ahrejo isfstatu wehrojot tam wajaga buht glesnotajam, jo bruhnee samta swahrti un garee mati to rahda.“

„Ne katru reis,“ Rifelheims tà jobodamees peesihmeja.

„Waj tas lai nosihmè kahdu joku? Sinams, tew ne tahda uswalka nebs ari matu, un ikweens sina, kapeh; tas tà, jo neweens Minchenes glesnotajs nemehds walkat tahdas krehpes.“

„Raut tikai waretu atzeretees,“ Rifelheims atbildeja, „man tihri tà leekas, it tà tas kungs tur man buhtu pasihstams; paga, paga, — finu, nu finu!“

Winsch mudigeem fokeem tuwojàs sweschneekam, kusch patlaban gribeja maso meiteni usrunat, un tad tam sneedsa rotu. „Pauls Eberfs, ja nealojos —?“

Usrunatais pasflatijàs un tad preezigi eesita preti sneegtajà faujà. „Tu, Rifelheim, mans wezais akademijas draugs?“ tas jautri issauzàs, „kahbs man preeks! — Rà tad tew labi sweeschas? Zif ilgi nu buhs, kamehr wairs neefam redsejuschees?“

„Buhs jau deesgan ilgs laiks, gabi desmit. Tu jau waren brangi isfstatees, drusku gan nobeguschu gihmi, bet zitadi waren stalts un zehls, apaudsejis ari bahrsdu, kamehr senak bija gluds smaks.“

„Paul, waj wehl atzerees, kad beidsamo reisi tikamees? Tas bija toreis, kad tu eekahpi wagonà, aishbraukdams us Italiju. Toreis tu issflatijees pawisam tahds tà issamifis, tomehr es tewi apstaudu par to, ta man nebij eespehjams zetot. Kas til tew toreis bij?“

Pauls Eberfs peepeschi metàs nopeetns un Rifelheims noscheloja, ta bija par to eeminejees. „Peedob,“ winsch fazija, „mans nodoms nebij usbahstees.“

„Lai nu paleet!“ Pauls Eberfs atbildeja un atkal sahka fmaidit. „Tagad esmu laimigi apprezejees un tee laiki man wairs nenah! ne prahtā.“

„Ah, tad jau jawehl laimes,“ Nifelheims issauzās, uš wišām pušem pašatidamees; „zerams, ka tu man šawu kundsi eepasihstinaš?“

„Nošdehloju, ka tas naw eespehjams, jo wina palika Romā, waj pareisaki fakot, pee šawa weztehwa Fraskatijā. Nebuhtu nemas weens pats brauzis, ja wina nebuhtu mani šlubinat šlubinajuse, lai tatschu reis apzee mojot dšimteni un mahti, kas jau šen bija mana wehleščanās. Nau, tur ir ta wafarniza, tur mana mahte ščimbrihščam usturas; wina buhs loti pahrssteigta mani eeraudšidama, jo nemas nesina, ka es brauzu uš dšimteni.“

„Kad tikai mums buhtu tahda mahte, kā Paulam!“ Nifelheims šazija; „— Oberndorfer, tu laikam wehl nesinaš, ka wina wairak šimts tuhštostošus bagata.“

„Nekas jau gan nekaitetu, ja buhtu eespehjams šew israudšit tahdus wezakus,“ Oberndorfers prahtodams peebilda un aishpoja zigaru. „Eberša kungs, tad gan wairs ilgi nedabušim braukt kopā.“

„Šeldasingā kahpšchu ahrā un tad to gabalinu eeschu kahjam. Mahtes wafarniza atronas starp šcho šaziju un Tuzingu.“

„Mehs gribam Tuzingā palikt pa nakti; kā buhtu, kad mehs rihtu šaktumees? Eberša kungs, waj jums nebuhtu eespehjams? Drošči ween juhs tur šastapsat wairak no šaweem wezeem pašnam. Šchoriht jau wefels bars no muhšu beedreem aishbrauza uš tureeni.“

„Pateesčam? Tad raudšišču aishkuht, mahte jau gan mani uš til ihšu laiku palaidis.“

Tā wini wehl par šcho to plahpaja, kamehr twaikonis Šeldasingā peestahjās. Eberfs atwadijās „uš atkalredšesčanos“ Tuzingā un islahpa no kuga.

Vihs ar winu islahpa ari ziti brauzeji, to šarpā ari tas meitens, kas uš kuga bija Paula ušmanibu wehrās uš šewi. Tuhlin winai peetezeja laht kahds šehns, kurfč panehma winas školas ranizu un par kuru Nifelheims pateesčam nebuhtu warejis teikt, ka tas naw ihšis lauženeeku behrns. Platmaliti pašuhmis wairak uš palaušča, šwahrkelus ušmetis uš weena pleza, ihšām bishitem, pliteem leeleem un leelām klamschu kurlpem kahjās, jautru un wefeligu išklatu šehns štipri atščihšrās no meitenes, kuras auguminsč pateesčam bija preešč lauku behrna gandrihš par šmaltu; ranizu nesdams uš muguras winsč gahja tai blakus, turedams winas rozinu šawā.

Pauls šofoja pa šew ar tahdu šinkahribu noluhštodamees uš aplahrtni, lahda mehšj rastees, kad zilweks pehž ilgata laika atkal redš pašihštamās ahres un šah! tās šalihššinat ar pagahjuščeem laikeem; tā eedams uš wafarnizas puš winsč pamanija, ka ari abi behrni tšchahpaja uš to pašču puš. Laikam gan tee bija no kahdas no aplahrtejam šemneeku mahjam, kuras tur tuwumā atradās.

„Klau, Rosit,“ sehns patlaban fazija, kamehr Pauls nopakatus gahja, „tam Sepim es labi fadewu, par to, ka winsch aishween ar tewi kirzinas, tewi faukdams par pilsehtas mamseliti. Schoricht es winam pahri reises ta eeschahwu par aufi, ka noplaukscheja ween.“

„To tu neefi nemas prahtigi barijis,“ masâ domigi atbilbeja; „nu winsch mani wehl wairaf neliks meerâ, tiklihsj tu nebuchfi klahjt.“

„Efi tik meeriga, tab es winam atkal gahsichu!“ sehns paschapsinigi atbilbeja. „Gan es winu no tam atradinaschu!“

„E kahds tu! Par ko tab? Winsch jau man pateefibâ nedara nêla launa, tikai ir par to dusmigs, ka tu winam nekauj mani reisam pawadit.“

„Winam ari to newajaga darit!“ sehns dusmigi issauzâs. „Par ko tab es tew efmu brahlis? Kad winsch tâ grib, lai pawada sawu mahsu, to resno Lihfi, bet awû! Zauru gadu ne redset nerebs, ka winsch winai ees preti, tab wina no Felbasingas skolas pahrnahjt mahjâ. Un kas tab tahdam smurgulim par daku, ka tu apmeklê Starnbergas skolu? Nu, sinams, wina resnâ Lihse jau newar eetikt tahdâ skolâ, kâ tu — bet waj tapehjt winsch drihkt tewi lamat par pilsehtas mamseliti. Sai tik pagaida, gan es winu saweleschu!“ to fazidams brahlis ar kreiso roku mahjai apkehrâs ap kaku un gawilebams eelleebfâs.

Pauls pamanija, ka meitens tagad brahlim peeग्रुह्दा pee sahneem, it kâ daridams usmanigu, lai tas tik dikti netrotschno, tâ ka sehns sahla sinlahrigi atskatitees atpakaf.

„Nemas nebaidees,“ Pauls tam laipni ussauza; „no manis tew naw ko baibitees.“

„Par ko tab lai es ari baidos,“ atbilbe tâ kâ drusku spihtigi flaneja.

„Bet Schorschin, waj tab launa nemas naw?“ Rosite sehnam tschuksteja.

„Nekem jau par launu, ka ari es atronos stary dshwajeem, tu leelais waroni,“ Pauls jokodamees fazija. „Neaisiteej tik manis — un es ari tewi neaisitichu.“

Schorchs tâ kâ drusku sakaunejees peekehra ar roku pee zepures; tab waizaja: „Uj tureeni tad funks tâ eedami? Schitais zesch aiseet us Leepu mahjam, mana tehwa mahjam, un tad tur us Eberfa kundses wasaras mahjam.“

„Kâ tab, us tureen jau es eedams, tu laikam no Leepu mahjam?“

„Tâs jau mana tehwa mahjas,“ Schorschâ fazija ne bes paschlepnuma; „un kad zeenmahte sche nebsihwo, tab winam japahrsin ari wasaras mahja.“

„Tâ? Tad jau waren brangi! Eberfa kundse, mana mahte, tatschu ir tagad sche?“

„Wina mahte!“ Rosite issauzâs, kamehr Schorschâ zepuri norahwa no galwas. „Kâ tab, funks,“ winsch fazija, Pauli sinlahrigi usluhlobams. „Tad ta nu winai buhs preeki! — Wehl wakar wina manai mahtei schehlojufes,

la neefot gandrîhş divus gabus rebsejuse behlu, kopşch tas apprezejees. Waj drihştu eepreefşch aistejet turp un winai pateikt, la juhs nahfat?"

Pauls drufku apdomajās, tad fajija: „Rà tew patihk, wari aistejet;" Šchorşchş fajha tezinem steigtees projam, flaki usgawiledams.

„Rosit, tad Anzingereene ir tawa mahte?" Pauls waizaja meiteni, kura lā nobaidijufēs tšchahpaja winam blakus.

„Rà tad," wina atbilbeja, „Šchorşchş ir mans brahliš."

„Tā, tā!" Pauls tā lā apjuzis fajija, kamehr domas aismaldijās tahtu atpakał pagahtnē. „Zit leela weenadiba!" winşch pehş brihtina nokurdeja pee fewis.

„Bet ziti fajha, la mehş abi nemaş neifflatotees weenadi, Šchorşchş un es," Rosite walfirdigi fajija, domadama, la winşch winu šalihşfinajis ar Šchorşchu.

„Laudim gan buhs taisniba," Pauls peebilda ar domam atkal greeşdamees atpakał tagadnē. „Lauj, lai tewi drufku tuwał apluhkoju!"

Kamehr Rosite nosarkdama stahweja uş weetas, Pauls winai pazehla galwinu uş augşchu un luhkojās aztinās, kuras lā brihnodamās flatijās. Tad winşch tihri lā newilus noleezās un meitenei nobutşchoja peeri.

Sakehrufşchees abi gahja blakus, ne fajnot nefajnodami, zit tuws fakars šarp abeem pastahweja, kad Rosite peepefşchi iřfauzās: „Tur jau nahk zeenmahtina ar Šchorşchu; fajha wina preeziga iřflatas!"

Pateefşham Eberfa kundse steidsjās wineem pretim, rokas iřplehtufe aif preeka, bet eeraudfidama, la winşch nahk weşdams Rositi pee rokas, peepefşchi tās atkal nolaida uş femi.

Pauls gandrîhş to nemaş nepamanija, jo mahti aptampdams un ņuhpřidams winşch mihtli fajija: „Mamin, tu gan netaunofees, la tewi tā pajřsteidsju? — Paldees Deewam, tu iřflatees ņpirgta, weřela!"

„Pateefşham winşch," wina tilai jaudaja atbildet un behlu ņpeeda pee kruhtim. „Bet kapehş tu nerařtiiji, eepreefşch to pajřnodams, — un kur tad tawa ņeewa? — Tu tatşchu nebuħři weens pats atbrauzis?"

„Mam, waj tad tahdā gadijumā tu mařał preezatos par mani?" Pauls janttri eewaizajās. „Šchoreiř nu gan tew wajabřs peetikł tilai ar mani, jo řřehka palika pee řawa weřtehwa, kurşch ir řařlimis, kamehr es pajř Alpeem atlaidos řchurpu —"

„Zit tas řehli!" Eberfa kundse nořehlodama fajija, „jo man tew atmahti jajaka, la man wina loti patika, kad diwi gabus atpakał juħşu kařřās ar winu eepařinos."

„Tas man leels preeks, mam, — un wina ari pateefşham pelna, la tu winu mihto. Ar winu eřmu řawā dřihwē eeguwis iřto laimes mařjokli. Rule es řinu, řas mihleřtiba ir."

Eberfa kundse apmeerinata atnehma elpu: „Es jau to řinaju," wina mihtli atbilbeja, „řinaju, la tew řirds atkal atřpirgs no řenakā nomalbiřčanās

faguruma, jo ta tew ir laba un zenschas tilai pehz wisa kreetna. Tagad tu pats fajehgfi, kas man toreij bij jazeesch.“

„Mam,“ Pauls ka luhgdamees fazija, ar azim norahbidams uf maso Rositi, kura tilai daschus folus no wineem tshahpaja uf preekschu.

Maso atkal pamanidama, Eberfa kundse ta ka satrukhas. Gandrihs flarbâ balfi wina tai ussauza: „Ko tad tu tur dari? Tas nemas nellahjas, kad ta noklausas, ko ziti runa!“

Rosite falehzas. Wina it nebuht nebij pelnijuse tahdu pahrmetumu. Tikai rozinas eepleshufe, wina nejaudaja ne wahrdina atteikt; tad ka sabaidita firnina aisskrehja teescham prom pa laukeem.

Pauls tilai pagrosija galwu, brihnodamees par to, ka mahte bija tif peepeschi ta eekarsufe. „Mam, waj til tu nabaga behrnam nedariji pahrestibu? Taws pahrmetums gan winai lai firdi stipri shapinaja.“

„E ko!“ Eberfa kundse atbilbeja un raudsija pasmihnet, „lauzeneeki nawa tif juhteligi.“

„Tu ta doma; es gandrihs gribetu par to schaubitees, jo paslataes tilai!“

Paula mahte shka skatitees uf to pusi, kur Leepu mahjas atradas, netahlu no wafarnizas. Masa stahweja pee wihtola peespeedufes, turedama preekschautinu azim preekscha; nebij ko schaubitees, ka wina raudaja, jo Schorschs, peesteibsees winai klast, wiswisabi nopuhlejās wina meerinat. Rosite tilai kratija galwu un nedewa nellahdu noteiktu atbilbi, bet Schorschs, domadams, ka Pauls bijis tas wainigais, draudedams kratija un rahdija tam duhri, kas mehr ar oturu roku ka apfargadams mahsu tureja apkehris.

„Nelaba sihme,“ Pauls fazija smihnedams, „tif ko atbraukuscham, man jau gabijas eenaidneeks. Labi wehl, ka nedsihwojam Korfika waj Sizilija.“

„Dai paleek, Paul,“ mahte atbilbeja, „gan jau atkal wisu greesichu par labu, kas nebuhs nemas tif gruhti, tapehz ka masa beeschi ween mehds wewelas pehzpusdeenas nobsihwot sche pee manis, un laikam gan buhichu wina drusku islutinajufe.“

„Man tas rahdas gluschi nefaprotami,“ Pauls smehjās, „ka gan mana stingra mama, kura tif brangi mahzeja sawaldit sawu drusku stuhrgalwigo behlu, tagad shkufe zitus behrnus islutinat.“

„Waj mana stingra istureschanas gan nebija wajabfiga, Paul?“ mahte ewaizajās, it ka gribedama isteikt pahrmetumu.

„Wajabfiga wina bij gan, tilai daschbrihd nebija ihsti patihlama,“ Pauls atbilbeja mahiti aplampdams.

Pa tam starpam abi bija nonahkuschu wafarniza un Eberfa kundse nu pate steibās par wisu gahdat, ar ko tif waretu zeeminam uftureschanos sche padarit patihlamatu. Wina ar labpatichanu noluhkojās, ka Pauls meelojās, ar ko wina no pazeenaja, nemas negaididams, lai wina dauds skubina.

„Dil tas sawabi,“ winsch fazija, „ka wezatu mahjās waj ari sawa pa-

juntē weens pats kumofānsch ir daubš gahrdaš, nekā nesin zil gahrda maltite wisfalkakajā šabeedribā. Šchehl, ka tu manu Tšhefinu wehl nepasifisti tā mahjas mahti; esmu pahrleezinats, ka wina tew patiks. Man japeesihmē, ka mehš mahjās dšihwojam glušči tapat, kā šče dšintenē parafis, un tas mums nenahzās nemas gruhit, tapehž ka Tšhekas tehws, glesnotajs Rodenbergs pats bij dšimis wahžeetis.“

„Tā tab tu efi laimigs, miħlo Paul?“

„Paldees Deewan, ja, mamia.“

Mahteit it kā aif uswaras preeka azis eemirdsejās. „Rebš nu, tagad ari tu pats eestati, ka mahtes miħlestiba tewi desmit gabus atpakat isglahba no ta radijuma rokam, kurām gandrihš jau bij isdewees muħfu starpā šarastit wišas šaites.“

„Mam,“ Pauls tā luhgdamees šazija, „tapehž tu atjauno ščo atminu?“

„Tapehž ka gribeju tew teikt, zil besgaligi šchehl man bija, ka tu toreij no manis šchihrees — uš nekad neredšeschanos, kā tu pats teizi, tapehž ka man gribeji to atdarit, kas tew nezeenigās šeeweetes dehl bij jazeesh. Weselus trihs gabus man wairs nebija dehla, un ja mahtes miħlestiba nebuhtu bijuše leelala par manu pašchlepnumu, tab es nebuhtu wis tew Romā rahbijušēs, un kas šina, waj tab tu šchodeen sehdetu šče pee galda šawas mahtes pajuntē.“

Kamehr mahte tā runaja, Pauls domigi šlatijās projam; lab wina beidša runat, wišch winai šneedja roku, kā noščehlodams un pateikdamees. „Ja, mam,“ wišch šazija, „biju stuhrgalwis.“

(Turpmak wehl.)

Š i ģ ģ u m i.

Meega šlimiba. Sawada šehrga — pehž angļu ahrsta Dr. B. Monšona nowehrojumeem un uššimejumeem — parahdotees Afrikas reetrumos Rongo walšit un Senegalā pee tureenēs eedšimteem eedšihwotajeem un tikaļi pee šcheem. Tikliħbš šči šlimiba kaħdā weetā izžekas, tuhlin šašlimst ļoti daubš šaušču, un wiš šašlimušchee ar to nomiršt. Weenmehr šašlimst tikaļi negeri, kamehr baltee paleel šweiki un wešeli. Šlimiba beeshči ween isplatas uš ilgaku laiku. Ta eesahkas glušči pamasam pee kaħdas pilnigi wešelas peršonas, garigam un meehgam nogurumam peekemotees. Seja israhda bešjuhtibu, weenalšibu; azis pa pušei aišwehrušchās, šlimneeks šaiħbšis, atšahj ne labpraht gultu un aišmeeg ne reti pee darba waj šarunajotees. Pee tam wišch atbilb uš ļautajumeem pareiši, beeshči gan tikaļi pehž wairakšahrtigas ušrunas. Ruššeschanās leħna un gurdena. Šchis šawadais šahwollis paleel mehnešcheem gandrihš nepahrwehrtees. Šlimibas želoni wehl tumschi; domajams, ka ta rodas no maseem ašins parafiteem, kuri eekluwufchi šmadšenēs.

A. Pjapolneeks.

Доволено цензурою. Рига, 22 марта 1903.

Drutajis S. Alunans, Jelgawā, Seelajā eelā № 21.